

Arrest

nr. 88 190 van 26 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidjaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juni 2012 werd de beslissing van 22 maart 2012 ter kennis gebracht, waarbij de op 7 juli 2009 bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht). Schending rechten van verdediging. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Schending art. 3 EVRM. In de bestreden beslissing wordt ten onrechte geen standpunt ingenomen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene. Nochtans dienst verwerende partij deze te appreciëren (cfr RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999). Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 22.03.2012. Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van bepaalde medische problemen doch deze geen bedreiging vormen voor het leven of de fysieke of psychische integriteit van betrokkene aangezien er medische behandeling mogelijk is in het land van herkomst. Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is; Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materieële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft. Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden. er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn. Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoekster, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan. Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, is er een manifeste schending van art. 9 TER VW. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)”. Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: ‘Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.’ De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materieële motiveringsplicht werd geschonden. Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materieële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende. Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat door de adviserend geneesheer werd vastgesteld dat de actuele aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de psychische integriteit, doch waarbij er geen advies werd verleend over de gevolgen van een terugkeer op deze pathologie. Er werd enkel gesteld dat de actuele medische aandoening geen medisch bezwaar uitmaakt tegen terugkeer naar het land van herkomst aangezien daar behandeling mogelijk is, doch geenszins standpunt ingenomen inzake de evolutie van deze pathologie na terugkeer. Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de terug keer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aan vraag van verzoekster niet zou kunnen afwijzen.”

2.1.2. Verzoekster betoogt dat de ambtenaar-geneesheer, hoewel deze heeft vastgesteld dat er medische verzorging beschikbaar is in het land van herkomst, geen standpunt heeft ingenomen omtrent de mate waarin de pathologie zal evolueren na een terugkeer.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer motiveert op omstandige wijze dat de adequate medische zorgen beschikbaar zijn en toegankelijk zijn voor verzoekster in Azerbeidjan. Dit wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster beperkt zich er toe niet nader gespecificeerde hypothesen op te werpen over de mogelijke ontwikkeling van verzoeksters depressie na terugkeer in Azerbeidjan. Dergelijke algemene bemerkingen volstaan niet om de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen. Nu blijkt dat adequate verzorging wel mogelijk is, maakt dat uit dit element niet kan worden afgeleid dat verzoeksters toestand bij een terugkeer naar haar land van herkomst zal verslechteren in de mate dat dit een reëel risico zou inhouden voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het middel gaat uit van een loutere hypothese en is niet van aard de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten.

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 3 EVRM. Schending van art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending rechten van verdediging & motiveringsplicht. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar maanden na datum en zonder om nieuwe documenten of een persoonlijk gesprek te vragen, zomaar afwijzend te gaan beslissen. Bij nazicht van het dossier blijkt het laatste medisch attest voor wat betreft de medische toestand waarop de arts-attaché zich beroept te dateren van meer dan vier maanden voor het advies van de arts-attaché. In de periode na dit medisch attest is er in de medische toestand van verzoekster onvermijdelijk en onmiskenbaar een zekere evolutie geweest, die ten volle dient te worden meegerekend, en wel in die zin dat verzoekster steeds in psychologische behandeling is geweest, en geenszins genezen is waar de adviseur-geneesheer ten onrechte blijkt van uit te gaan. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met eerst maanden zo maar niets te doen, zomaar te wachten en zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie, en dan eensklaps, te gaan poneren dat er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland. Deze assumptie is totaal verkeerd in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd. Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van verzoekster. Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoeker of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat er tussen het laatste attest en de beslissing meer dan vier maanden ligt, en er dus geen rekening is gehouden in de beslissing met de evolutie van de laatste maanden, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan; Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoekster gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is. Verzoekende partij bekwam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van zijn dossier en meer specifiek zijn actuele medische toestand. Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoekster of vraag tot bijkomende informatie inzake de actuele toestand van verzoekster door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing. Had een dergelijk gesprek plaatsgevonden, of was er bijkomende informatie gevraagd of onderzoek gevoerd

naar de actuele situatie, dan zou onmiddellijk ook de ernst van de situatie van verzoekster zijn vastgesteld.”

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoekster betoogt dat er een evolutie in zijn toestand is geweest sinds het laatste medisch attest en dat bijkomend onderzoek of een gesprek vereist was.

Artikel 9ter, §1, tweede alinea van de vreemdelingenwet bepaalt dat er een advies wordt verschaft door een arts die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de adviserende geneesheer toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. De ambtenaar-geneesheer is niet verplicht de betrokkene persoonlijk te onderzoeken. Het komt de verzoekende partij toe om haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te actualiseren en zelf initiatief te nemen om de nodige medische attesten bij te brengen die de diagnose kunnen bevestigen. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de ambtenaar-geneesheer haar moest uitnodigen voor een persoonlijk gesprek of bijkomende informatie diende op te halen.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voornoemde bepaling stelt duidelijk dat *“de vreemdeling samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen (overmaakt) aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.”*. De bewijslast voor het bestaan van de ziekte rust derhalve op de schouders van de vreemdeling.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending art. 3 EVRM. Machtsoverschrijding. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Uit de voorgelegde attesten en ook het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat verzoekster lijdt aan een aandoening die reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt. Door verwerende partij wordt in gene mate aannemelijk gemaakt dat verzoekster effectief de nodige behandeling zal ontvangen, hoewel dit gezien de voorliggende psy psychische problematiek primordiaal is om haar leven en fysieke integriteit niet in het gedrang te brengen. In tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld is een adequate behandeling voor personen uit de Kaukasus, meer specifiek in Azerbeidjan, geenszins gegarandeerd, noch voor wat betreft de financiële toegankelijkheid noch voor wat betreft geografische toegankelijkheid. In Azerbeidjan is de gezondheidszorg zeer ondermaats en zekerlijk voor wat betreft psychische aandoeningen, is er een totaal gebrek aan adequate behandeling, en als deze al beschikbaar is (quod non) er zekerlijk al geen toegang tot dergelijke behandeling kan zijn. De gratis verzorging waarvan verwerende partij gewag maakt in de bestreden beslissing strookt geenszins met de werkelijkheid, waarbij dient vastgesteld dat de patiënten zelf heel wat medicamenten dienen te betalen en waarbij verweerder geenszins in concreto heeft aangeduid op welke manier verzoekster enige verzorging of nog adequate behandeling kan bekomen. Dat er geenszins enige aanduiding in concreto van adequate behandeling aan de orde is, hetgeen nochtans volgens het zorgvuldigheidsbeginsel vereist is. Een verwijzing naar de algemene toestand in Azerbeidjan volstaat geenszins, temeer er wordt uitgegaan van

officiële rapporten, doch geenszins van de concrete toestand ter plaatse. Er is bovendien sprake van een verregaande corruptie; Dit heeft tot gevolg dat personen die niet kunnen betalen, zomaar uit de boot vallen; Er is geen enkele garantie dat de ernstige aandoening van verzoekster zal kunnen behandeld worden in Azerbeidjan en er wordt ook geenszins enig concreet voorstel gedaan terzake. Gelet op hetgeen voorafgaat en het gebrek aan een beschikbare en toegankelijke behandeling, dient vastgesteld dat er wel degelijk dreiging aan de orde is tot een onmenselijke toestand in de zin van art. 3 EVRM.”

2.3.2. Het motief met betrekking tot de toegankelijkheid van medische zorgen in Azerbeidjan is in het administratief dossier ruimschoots gedocumenteerd. Verzoekster beperkt zich tot niet gestaafde beweringen om het tegendeel te beweren. Verzoeksters niet gestaafde verklaringen zijn niet van aard de deugdelijkheid van de motieven te weerleggen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC